

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST. sek.sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu P. G. (1)

po rozpoznaniu dnia 12 lutego 2013 roku

sprawy:

M. S.,

Syna M.i M.zd. M.

urodz. (...) w O.,

Oskarżonego o to, że:

w dniu 29 listopada 2011 roku usiłował nieudolnie kierować samochodem osobowym marki D. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości alkoholowej wynik I badania 0,65 mg/l, wynik II badania 0,63 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 13§2 k.k. w zw. z art. 178a §1 k.k.

I. w ramach czynu opisanego w części wstępnej wyroku oskarżonego M. S. uznaje winnym tego, że w dniu 29 listopada 2011 roku około godz. 2.00 w O. przy ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,65 mg/l usiłował prowadzić pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w ten sposób, że swoim samochodem osobowym marki D. o nr rej. (...) próbował wyjechać z pasa zieleni rozdzielającego jezdnię ulicy (...) bezpośrednio na jezdnię w/w ulicy, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z powodu zakleszczenia się samochodu w krzakach żywopłotu umiejscowionych w pasie zieleni to jest występku z art. 13 par 1 kk w zw.z art. 178a§1 kk i za to przestępstwo na podst. art. 178a par 1 kk przy zast. art. 14 par 1 kk wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

II. na podstawie art. 63 par 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt I sentencji wyroku kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 29.11.2011 roku ,

III. na podst. art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 2 (dwóch) lat ,

IV. na podstawie art. 63 par 2 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego w pkt III sentencji wyroku środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29.11.2011 roku do dnia prawomocności wyroku,

V. na podst. art. 49§2kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych,

VI na podst. art. 627 Kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwotę 517 złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej Sąd ustalił

następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 29 listopada 2011 roku około godz. 2 w nocy (...) Politechniki (...), a to: M. W. (1), Ł. N. (1), M. K. (1) oraz M. D. (1) szli z rejonu akademika (...) przy ul. (...) na stację benzynową położoną przy ul. (...), zaraz za skrzyżowaniem z ul. (...).

W pewnym momencie usłyszeli oni hałas dobiegający od strony jezdni ul. (...). Domyślając się, że doszło do jakiegoś zdarzenia drogowego, pobiegli w kierunku, z którego dobiegł hałas.

Na miejscu zobaczyli zakleszczony w żywopłocie umiejscowionym w pasie zieleni rozdzielającym jezdnie ulicy (...) samochód m-ki D. o nr rej. (...), w którym nie było już jednak żadnych osób, zaś przy nim mężczyznę podającego się za właściciela auta – M. S. oraz kilka innych nieustalonych bliżej osób.

M. S. poprosił obecnych, w tym w/w studentów, aby pomogli mu „wyciągnąć” samochód z powrotem na jezdnię, po czym sam siadł za kierownicą, uruchomił silnik, a następnie próbował wyjechać nim na jezdnię, podczas gdy wszyscy pozostali pchali pojazd.

(...) buksowało, jednakże z powodu zakleszczenia w krzakach żywopłotu, mimo pomocy osób trzecich, kierujący nie był w stanie wyjechać nim z powrotem na jezdnię.

Widząc, że powyższe manewry nie przyniosą rezultatu, M. S. opuścił pojazd, podziękował obecnych za pomoc, po czym ze swojego telefonu komórkowego zadzwonił po pomoc drogową. Część osób się rozeszła.

Po chwili na miejsce przyjechała laweta, której kierujący F. P. rozpoczął wyciąganie samochodu z pasu zieleni, już bez udziału kierującego.

W międzyczasie, około godz. 2.15, na miejscu zjawiał się zmotoryzowany patrol Policji, w składzie m.in. P. G. (2) z (...) K. w O., wezwany przez anonimowego zgłaszającego za pośrednictwem dyżurnego K..

M. S. zapytany przez funkcjonariusza Policji, czy jest kierowcą samochodu m-ki D., odpowiedział twierdząco, wobec powyższego, został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem pomiarowym typu alcosensor ze świadectwem legalizacji ważnym do dnia 12.12.2011r.

Badanie przeprowadzone o godzinie 2.32 dało wynik pozytywny – 0,65 mg/l, podobnie kolejne badanie o godz. 2.48 – 0,63 mg/l.

M. S. przyznał, że tego dnia ok. północy pił alkohol w postaci piwa w ilości ok. 1 litra, jednakże po badaniu alcosensorem zaprzeczył, ażeby w chwili kolizji to on kierował pojazdem, podając w tym zakresie, że samochód prowadził jego znajomy, którego danych nie pamiętał, a który bezpośrednio po kolizji miał oddalić się z miejsca zdarzenia drogowego, czego nie byli w stanie wykluczyć obecni na miejscu świadkowie, a to: studenci M. W. (1), Ł. N. (1), M. K. (1) oraz M. D. (1) oraz kierowca lawety F. P., którzy nie widzieli momentu kolizji.

M. S. został mimo wszystko zatrzymany do czasu wyjaśnienia sprawy, zatrzymano mu również prawo jazdy, a także pobrano krew do badań o godz. 4.10 z wynikiem 1,2‰ oraz o godz. 5.10 z wynikiem 1,1‰. Na tym czynności się zakończyły.

Dowód:

- k. 23-24, 101-102: zeznania świadka M. W. (1),
- k. 25-26, 102: zeznania świadka Ł. N. (1),
- k. 27-28, 102-103: zeznania świadka M. K. (1),
- k. 29-30, 42, 103-104: zeznania świadka M. D. (1),
- k. 2, 113-114: zeznania świadka P. G. (2),
- k. 5, 104-105: zeznania świadka F. P.,
- k. 14-15, 105-106: zeznania świadka P. G. (3),
- k. 8-9, 47, 77-78: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. S.,
- k. 3: protokół użycia urządzenia pomiarowego,
- k. 18, 20: protokoły pobrania krwi,
- k. 19, 21: opinie z badań krwi na zawartość alkoholu,
- k. 4: protokół zatrzymania osoby,

M. S. ma 37 lat, pozostaje stanu wolnego, ma jedno małoletnie dziecko w wieku 2 lat. Mieszka w O. wraz z konkubiną i synem. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest elektromonterem. Do niedawna prowadził na własny rachunek działalność gospodarczą pod firmą (...) w O., z której deklarował dochody na poziomie ok. 2 tys. zł mies. Aktualnie jest osobą bezrobotną zarejestrowaną w UP z prawem do zasiłku w wys. 650 zł. Posiada samochód osobowy m-ki D. o wart. ok. 35 tys. zł, jak również pojazdy firmowe o wart. ok. 70 tys. zł.

M. S. był uprzednio dwukrotnie sądownie karany. Wyrokiem SR w Wałbrzychu z dnia 7.07.2009r. skazany został za przest. z art. 177 § 2 Kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Nadto wyrokiem SR w Opolu z dnia 11.03.2011r. skazany został za przest. z art. 286 § 1 Kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, który jeszcze nie upłynął.

M. S. był rzeczywiście pozbawiony wolności w sprawie w dniu 29.11.2011r.

Dowód:

- k. 10: dane o osobie wedle art. 213 kpk;
- k. 16-17, 69: dane o karalności z K.,
- k. 72-73: odpis wyroku,
- k. 4: protokół zatrzymania osoby;

M. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu polegającego na prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości jezdnią ulicy (...), oświadczając, że do czasu kolizji samochodem kierował jego znajomy, którego danych nie pamiętał, a który po kolizji oddalił się w nieustalonym kierunku.

Po zmianie zarzutu na usiłowanie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości już po kolizji przyznał się do tak postawionego zarzutu, oświadczając, że był w szoku i dlatego próbował wyjechać autem z żywopłotu.

Przed Sądem ponownie zmienił linię obrony, podając, że w ogóle nie wsiadał za kierownicę, nie uruchamiał silnika i nie próbował wyjechać z żywoplotu, lecz tylko z pomocą osób trzecich usiłował wypchnąć auto na drogę.

/ k. 8-9, 47, 77-78 /

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje :

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego M. S. w odniesieniu do przypisanego mu ostatecznie treścią wyroku czynu z art. 13 § 1 Kk w zw. z art. 178 a § 1 Kk, a polegającego na usiłowaniu udolnym prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, nie budziły żadnych wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach osobowych w postaci zeznań świadków M. W., Ł. N., M. K. i M. D., tj. studentów, którzy pomagali oskarżonemu „wyciągnąć” zakleszczone na pasie zieleni rozdzielającym jezdnie ul. (...). M. C. auto. Wedle zgodnej relacji w/wymienionych, choć nie widzieli oni, czy oskarżony kierował pojazdem w chwili kolizji, to już bezpośrednio po niej, bezspornie próbował oskarżony wyjechać samochodem z powrotem na jezdnię, wsiadając za kierownicę samochodu, którego silnik był włączony, a w którym dodawał gazu, co powodowało obracanie się kół napędowych pojazdu, w czym w/wymienieni mu pomagali pchając auto, co jednakże nie przyniosło spodziewanego rezultatu, albowiem samochód był zakleszczony w krzakach i dopiero z pomocą lawety został z nich wyciągnięty.

Tej wersji wydarzeń nie zaprzeczył kierowca lawety – świadek F. P., który przyznał jedynie, że to oskarżony dzwonił do niego po pomoc, jednakże po jego przybyciu, na miejscu było już wiele osób.

Zasługiwały na wiarę zeznania świadka P. G. (2) – funkcjonariusza (...) K. w O., który podał, że oskarżony ostatecznie zaprzeczył, ażeby to on kierował pojazdem w chwili kolizji, poddając się badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, później zaś w organizmie.

Z braku dowodów przeciwnych zasługiwały wreszcie na wiarę zeznania świadka P. G. (3), który w chwili kolizji miał kierować pojazdem oskarżonego, później zaś się oddalić, co potwierdzało ostateczną wersję samego oskarżonego, który nie był jednak początkowo w stanie podać danych tego świadka.

Reasumując na wiarę zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył on kierowaniu samochodem w chwili kolizji, przyznając za to, iż bezpośrednio potem, próbował on wyjechać zakleszczonym w krzakach autem z pasa zieleni rozdzielającego jezdnie, na jedną z nich, do czego jednak nie doszło do czasu pomocy lawety. Późniejsze wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się on do zarzucanego mu przestępstwa wynikały z niezrozumienia stawianego mu zarzutu, albo też stanowiły przyjętą linię obrony, całkowicie sprzeczną z zeznaniami naocznych świadków, co jest o tyle prawdopodobne, że uprzednio oskarżony był karany z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w tym za poważne przestępstwo p-ko bezpieczeństwu w komunikacji z art. 177 § 2 Kk, przy czym w dacie zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy, pozostawał w okresie próby.

Reasumując, oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, z tą zmianą, że Sąd zakwalifikował jego zachowanie z art. 13 § 1 Kk w zw. z art. 178 a § 1 Kk, zatem jako tzw. usiłowanie „udolne”.

Przestępstwa z art. 178 a § 1 Kk dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem powszechnym, co oznacza, że może być popełnione przez każdy podmiot zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W

szczególności odpowiedzialność przewidziana w art. 178 a § 1 Kk nie jest warunkowana posiadaniem uprawnień do prowadzenia pojazdów.

Przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 178 a § 1 Kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, a ściślej bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego pojazdów mechanicznych, a tym samym bezpieczeństwo osób uczestniczących w tym ruchu oraz mienia, ściśle związane ze stanem psychofizycznym osób prowadzących /kierujących/ pojazdy mechaniczne.

Zachowanie karalne sprawcy występku z art. 178 a § 1 Kk polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Pojęcia: „prowadzenie”, „pojazd mechaniczny”, „ruch lądowy” nie są definiowane w Kodeksie karnym. Wykładnia tych pojęć wymaga sięgnięcia do przepisów ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” / Dz. U. z 1997 roku Nr 98, poz. 602 z późn. zm. /, regulującej synonimy tych pojęć, treściowo i znaczeniowo zbliżone do sformułowań zawartych w art. 178 a § 1 Kk. Prowadzenie pojazdu oznacza nic innego, jak kierowanie nim, czyli zespół ruchów mający ścisły wpływ na poruszanie się pojazdu. Z kolei pojazd mechaniczny to wyposażony w silnik środek transportu przeznaczony do poruszania się po drogach albo do tego przystosowany. Ruch lądowy to ruch, który rozpoczyna się, przebiega lub kończy w miejscu otwartym dla ruchu publicznego. Nie ogranicza się on w szczególności do ruchu po drogach publicznych, lecz dotyczy wszelkich ogólnodostępnych i przeznaczonych do ruchu dróg, placów, stref, parkingów i ich części. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 1995 roku publ. w OSNKW 1996, z.3-4, poz. 19 ruch lądowy ma miejsce wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów przeznaczonych lub przystosowanych do poruszania się po drogach i w związku z czym istnieje możliwość zagrożenia bezpieczeństwa dla tego ruchu, a zatem także poza drogami publicznymi. Dodać też trzeba, że stosownie do treści ustawy z dnia 21.03.1985r. o drogach publicznych, pojęcie drogi obejmuje wszystkie obiekty, urządzenia i instalacje zlokalizowane w pasie drogowym, zatem także pasy zieleni rozdzielające drogi dwujezdniowe. Stan nietrzeźwości definiuje wprost art. 115 § 16 Kodeksu karnego. Zgodnie z nim stan nietrzeźwości ma miejsce wtedy gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Przestępstwo określone w art. 178 a § 1 Kk jest przestępstwem formalnym, co oznacza, że dla jego popełnienia nie jest konieczne wystąpienie określonego prawem skutku w postaci uszkodzenia ciała lub zaistnienia szkody materialnej.

Czyn zabroniony stypizowany treścią art. 178 a § 1 Kk należy do kategorii przestępstw umyślnych. Sprawca winien jest mieć zatem świadomość, że pozostaje w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a także musi mieć zamiar prowadzenia pojazdu.

Z kolei usiłowanie udolne z art. 13 § 1 Kk ma miejsce wówczas, gdy sprawca w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Usiłowanie nieudolne z art. 13 § 2 Kk ma miejsce jedynie wówczas, gdy sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego.

Odnosząc powyższe rozważania do czynu przypisanego oskarżonemu treścią wyroku, stwierdzić należy jednoznacznie, iż w sprawie zaszyły uzasadnione podstawy do przypisania oskarżonemu zarzutu usiłowania udolnego popełnienia przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym kwalifikowanego treścią art. 13 § 1 Kk w zw. z art. 178 a § 1 Kk.

Jak to zostało wyżej opisane przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 178 a § 1 Kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, a ściślej bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego pojazdów mechanicznych, a tym samym bezpieczeństwo osób uczestniczących w tym ruchu oraz mienia. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie istotnie godziło w dobra prawne będące przedmiotem ochrony art. 178 a § 1 Kk. biorąc pod uwagę takie okoliczności jak: zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadząca do stężeń znacznie przekraczających 0,25 mg/dm³, miejsce przestępstwa na jednej z głównych arterii komunikacyjnych miasta, co

stanowiło potencjalne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu, a także pieszych, których oskarżony prosił o pomoc w wyciągnięciu pojazdu z powrotem na jezdnię.

Swoim zachowaniem oskarżony niewątpliwie zrealizował znamiona określające czynność sprawczą występkę z art. 178 a § 1 Kk, w stadialnej formie usiłowania, albowiem uruchomił pojazd i próbował nim wjechać z powrotem na jezdnię mimo, że był w stanie nietrzeźwości alkoholowej. Nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że to oskarżony prowadził pojazd w chwili podjęcia próby wyjechania nim z krzaków, albowiem swoim zachowaniem wprowadził w ruch koła pojazdu. Bezspornym pozostawał także fakt, iż kierowany przez niego samochód osobowy był pojazdem mechanicznym przeznaczonym do poruszania się po drogach w rozumieniu ustawy. Oskarżony poruszał się też w ruchu lądowym, albowiem przestępstwo miało miejsce w miejscu otwartym dla ruchu publicznego tj. na ulicy /drodze/ Bohaterów M. C.. Przypomnieć w tym miejscu należy, że stosownie do treści ustawy z dnia 21.03.1985r. o drogach publicznych, pojęcie drogi obejmuje wszystkie obiekty, urządzenia i instalacje zlokalizowane w pasie drogowym, zatem także pasy zieleni rozdzielające drogi dwujezdniowe, gdzie znajdował się samochód oskarżonego, który zamierzał zresztą wjechać nim na jezdnię, która bezspornie była przeznaczona dla ruchu pojazdów.

W chwili kierowania pojazdem, oskarżony pozostawał w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 Kk., albowiem, jak wynikało z protokołu badania trzeźwości, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła do stężenia znacznie przekraczającego wartość 0,25 mg/l, tj. 0,65 mg/l, co stanowiło prawie 1,4 ‰ alkoholu, którego stężenie w chwili badania krwi spadło do poziomu 1,2 ‰ – co wynika ze stosownej opinii, a związane było z wpływem czasu.

W okolicznościach sprawy nie mogło budzić wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie, co wprost wynikało z jego wyjaśnień oraz oświadczeń złożonych do protokołu badania alkosensorem, gdzie oskarżony miał świadomość pozostawania w stanie nietrzeźwości wskutek uprzedniego spożycia alkoholu, jak i próby wyjechania samochodem na jezdnię, w czym pomoc mu mieli przypadkowi przechodnie.

Sąd przyjął, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa w ramach stadialnej formy usiłowania udolnego, nie zaś nieudolnego, albowiem nie zachodziły przesłanki z art. 13 § 2 Kk, lecz z art. 13 § 1 Kk, tj. oskarżony w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, które jednak nie nastąpiło z przyczyn obiektywnych, a nie tych wymienionych w § 2, w szczególności ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego. (...) oskarżonego było bowiem zasadniczo na tyle sprawne, by poruszać się po drodze, która spełniała z kolei warunki miejsca przestępstwa tj. w ruchu lądowym, a jedynie z powodu zakleszczenia, bądź zawiśnięcia pojazdu na krzakach żywopłotu posadowionego w pasie zieleni, nie doszło do przemieszczenia się pojazdu na jezdnię.

Przestępstwo określone w art. 178 a § 1 Kk zagrożone jest alternatywnymi karami: grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat dwóch.

Sąd, kierując się dyrektywami określonymi w szczególności w art. 53 § 1 i 2 Kk wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 20 zł, orzekając przy tym obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 2 lat, adekwatny do znacznego stanu nietrzeźwości oraz miejsca popełnienia przestępstwa, na poczet którego to środka karnego zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzekając nadto od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Do okoliczności obciążających mających wpływ na rodzaj i wymiar kary, oraz długość okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył przede wszystkim: wysoką zawartość alkoholu w organizmie powodującą znaczne ograniczenie funkcji psychomotorycznych, miejsce przestępstwa na jednej z głównych arterii komunikacyjnych miasta, a także uprzednią karalność oskarżonego m.in. za przest. p-ko bezpieczeństwu w komunikacji.

Do okoliczności łagodzących zaliczono natomiast formę popełnienia przestępstwa tj. usiłowanie.

Orzeczone w wyroku kary i środki karne, były w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego, uwzględniały stopień społecznej szkodliwości jego czynu, spełniając przy tym cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Jest przy tym oczywiste, że na znaczny stopień społecznej szkodliwości wpływ miał zamiar oskarżonego, który w przypadku udanej próby wyjechania z pasa zieleni, sam kontynuowałby jazdę w stanie nietrzeźwości, w centrum miasta. Kary te i środki karne uwzględniały również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a więc wymogi prewencji generalnej, wzmacniając przekonanie, że żadne przestępstwo, a zwłaszcza skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a tym samym przeciwko bezpieczeństwu osób uczestniczących w ruchu pojazdów mechanicznych oraz mienia nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca, a wręcz przeciwnie - spotyka się ze sprawiedliwą karą. W ocenie Sądu łagodne traktowanie sprawców przestępstw atakujących tę istotną społecznie sferę dóbr pozostających pod ochroną prawną, takich jak bezpieczeństwo w komunikacji, życie, zdrowie czy mienie stwarzać może w społeczeństwie odczucie ich bezkarności i osłabiać tym samym zaufanie do organów państwa odpowiedzialnych za bezpieczeństwo obywateli i przestrzeganie prawa.

Orzeczenie o kosztach postępowania, oparte było na treści powołanego w sentencji wyroku art. 627 Kpk.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne i powołane przepisy prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.

.....

ZARZĄDZENIA:

- **odnotować uzasadnienie,**
- **odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouc. doręczyć wnioskodawcy;**
- **kal. 14 dni,**

O., dnia.....